

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 16. julija 2009*

Stvarno kazalo

I	– Pravni okvir	I - 6463
II	– Dejansko stanje spora o glavni stvari	I - 6466
III	– Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba	I - 6474
IV	– Predlogi strank	I - 6480
V	– Pritožbeni razlogi	I - 6481
VI	– Pritožba	I - 6482
A	– Prvi pritožbeni razlog: Sodišče prve stopnje je napačno ugotovilo, da je bil „opuščen“ očitke v zvezi z opiranjem v ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, in raziidilo, da oblikovanje navedenih ugotovitev ni bilo „posebno tehnično težavno“	I - 6482
	1. Trditve strank	I - 6482
	2. Presoja Sodišča	I - 6487
	a) Trije prvi deli razloga: kršitev načela pravnomočnosti v zvezi s sodbo Schneider I, zmotno ugotovljeno dejansko stanje in izkrivljanje dokazov	I - 6487
	i) Sklicevanje na očitke v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001	I - 6489
	ii) Težave, zaradi katerih besedila očitka v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 ni bilo mogoče oblikovati dovolj jasno in natančno	I - 6494
	b) Četrtil del razloga: kršitev obveznosti obrazložitve	I - 6496

* Jezik postopka: francoščina.

KOMISIJA PROTI SCHNEIDER ELECTRIC

B – Drugi razlog: Sodišče prve stopnje je napačno potrdilo, da je Komisija dovolj resno kršila pravno pravilo, ki posameznikom dodeljuje pravice	I - 6497
1. Trditve strank	I - 6497
2. Presoja Sodišča	I - 6502
a) Prvi del razloga: pravno napačna opredelitev dejstev	I - 6502
b) Drugi del razloga: kršitev obveznosti obrazložitve	I - 6505
C – Tretji razlog: Sodišče prve stopnje je potrdilo obstoj neposredne vzročne zveze med napako Komisije in škodo, ki je nastala družbi Schneider zaradi znižanja odobrene prodajne cene družbe Legrand, s čimer je ravnalo nepravilno.	I - 6509
1. Trditve strank	I - 6509
2. Presoja Sodišča	I - 6511
a) Dopustnost	I - 6511
b) Utemeljenost	I - 6513
VII – Posledice delne razveljavitve izpodbijane sodbe	I - 6518
A – Škoda, ki jo pomenijo stroški, ki jih je imela družba Schneider zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije	I - 6518
B – Škoda, ki ustreza znižanju prodajne cene družbe Legrand in jo je odobrila družba Schneider	I - 6520
VIII – Stroški	I - 6521
	I - 6459

V zadevi C-440/07 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 21. septembra 2007,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo M. Petite, F. Arbault, T. Christoforou, R. Lyal in C.-F. Durand, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka,

druge stranke v postopku:

Schneider Electric SA, s sedežem v Rueil-Malmaisonu (Francija), ki jo zastopata M. Pittie in A. Winckler, odvetnici,

tožeča stranka na prvi stopnji,

Zvezna republika Nemčija,

I - 6460

Francoska republika,

intervenientki na prvi stopnji,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, A. Ó Caoimh in J.-C. Bonichot, predsedniki senatov, J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet in L. Bay Larsen (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodni tajnik: M.-A. Gaudissart, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. decembra 2008,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. februarja 2009

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 S pritožbo Komisija Evropskih skupnosti predlaga Sodišču, naj razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 11. julija 2007 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-351/03, ZOdl., str. II-2237, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to:
 - Evropski skupnosti naložilo povračilo, prvič, stroškov, ki jih je imela družba Schneider Electric SA (v nadaljevanju: Schneider) zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije, ki je bil opravljen po razglasitvi sodb Sodišča prve stopnje z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-310/01, Recueil, str. II-4071, in T-77/02, Recueil, str. II-4201, v nadaljevanju: sodba Schneider I in sodba Schneider II), in, drugič, dveh tretjin škode, ki je nastala družbi Schneider, v znesku znižanja prodajne cene družbe Legrand SA (v nadaljevanju: Legrand), ki jo je morala družba Schneider odobriti kupcu kot nasprotno dajatev za odlog zapadlosti dejanske izvršitve prodaje družbe Legrand do 10. decembra 2002;
 - v preostalem tožbo zavrnilo;
 - pozvalo stranki, naj v treh mesecih pošljeta oceno zneska prve postavke škode, izračunane sporazumno, ali če do takega sporazuma ne bi bilo, naj pošljeta predloge v zvezi z zneskom škode;

- odredilo izdelavo izvedenskega mnenja za oceno druge postavke škode;

- odločilo, da se bo odškodnina, dolgovana tožeči stranki od 10. decembra 2002, ko je z dejansko izvršitvijo prodaje družbe Legrand nastala škoda, ponovno ocenila tako, da se bodo znesku odškodnine prištele obresti do dneva razglasitve sodbe, s katero je bila prisojena škoda, in zamudne obresti od tega dneva do dneva celotnega plačila;

- pridržalo odločitev o stroških.

I – Pravni okvir

- 2 Na podlagi člena 2 Uredbe Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL L 395, str.1, popravek UL 1990, L 257, str. 13), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1310/97 z dne 30. junija 1997 (UL L 180, str. 1, v nadaljevanju: Uredba) Komisija presoja združljivost koncentracije, kakor je opredeljena v tej uredbi, s skupnim trgom.

- 3 V skladu s členom 4(1) Uredbe je treba tako koncentracijo priglasiti najpozneje en teden po sklenitvi pogodbe, objavi javne ponudbe ali pridobitvi kontrolnega deleža.

4 Ob uporabi členov 6 in 8 Uredbe:

- Komisija prigrasitev preizkusi takoj po prejemu;

- če ugotovi, da priglašena koncentracija sodi na področje uporabe Uredbe in ne obstaja resen dvom glede njene združljivosti s skupnim trgom, odloči, da ji ne bo nasprotovala, in jo razglasi za združljivo s skupnim trgom;

- če pa nasprotno ugotovi, da ta koncentracija sodi na področje uporabe Uredbe in da obstaja resen dvom glede njene združljivosti s skupnim trgom, se odloči, da uvede postopek temeljitega preizkusa;

- če ugotovi, da po spremembi, ki jo opravijo udeležena podjetja, če je to potrebno, glede koncentracije obstaja tak dvom, lahko odloči, da se razglasi združljivost koncentracije s skupnim trgom;

- če ugotovi, da koncentracija ni združljiva s skupnim trgom, sprejme odločbo, s katero razglasi nezdružljivost koncentracije s skupnim trgom;

- če je koncentracija že izvedena, lahko Komisija bodisi v sami odločbi, s katero je razglašena nezdružljivost koncentracije, bodisi s posebno odločbo zahteva, da se združena podjetja ali premoženje razdružijo ali da se konča skupni nadzor, ali zahteva kakršenkoli drug ustrezen ukrep za ponovno vzpostavitev učinkovite konkurence.

- 5 Člen 7(1) Uredbe določa, da se koncentracije ne sme izvajati, dokler ni priglašena ali dokler ni razglašena za združljivo s skupnim trgom.
- 6 Vendar ta določba v skladu s členom 7(3) ne ovira izvedbe javne ponudbe, ki je bila priglašena Komisiji, če pridobitelj ne uveljavlja glasovalnih pravic, ki izhajajo iz zadevnih vrednostnih papirjev, ali pa to naredi le zato, da bi ohranil polno vrednost teh naložb, in na podlagi odstopanja, ki ga odobri Komisija.
- 7 Na podlagi člena 10(1) mora Komisija, ko je priglašena koncentracija, odločbo bodisi o razglasitvi te koncentracije za združljivo bodisi o uvedbi postopka temeljitega preizkusa sprejeti najpozneje v enem mesecu od dne, ki sledi prejemu priglasitve, ali če so podatki, ki naj bi se predložili v priglasitvi, nepopolni, od dne, ki sledi prejemu popolnih podatkov.
- 8 Člen 10(2) in (3) določa, da mora Komisija v okviru postopka temeljitega preizkusa sprejeti odločbo o združljivosti koncentracije najpozneje v štirih mesecih od dne, ko se začne postopek.
- 9 V skladu s členom 10(5), če se na podlagi sodbe sodišča Skupnosti razglasi ničnost cele ali dela odločbe Komisije, sprejete na podlagi Uredbe, začnejo roki, določeni v njej, spet teči od dneva izdaje sodbe.
- 10 Ob uporabi člena 10(6) se priglašena koncentracija razglasi za združljivo s skupnim trgom, če Komisija ni sprejela bodisi odločbe o začetku postopka temeljitega preizkusa

po izteku največ enega meseca od dne, ki sledi prejemu priglasitve koncentracije oziroma prejemu popolnih podatkov, bodisi – če je začela postopek temeljitega preizkusa – odločbe o ugotovitvi združljivosti koncentracije v štirih mesecih od tega začetka.

- 11 Člen 18(1) Uredbe določa, da Komisija zlasti pred sprejetjem odločbe, s katero se razglasi nezdržljivost koncentracije, dà zadevnim podjetjem možnost, da v vsaki fazi postopka vse do posvetovanja s svetovalnim odborom, določenim v členu 19, predstavijo svoje poglede na očitke, ki so naslovljeni zoper njih.

- 12 Člen 18(3) določa, da temelji odločba Komisije le na ugovorih, o katerih so lahko zainteresirani predstavili stališča, in da se njihova pravica do obrambe v postopku povsem spoštuje.

II – Dejansko stanje spora o glavni stvari

- 13 Družbi Schneider in Legrand, francoski družbi materi dveh skupin, od katerih prva proizvaja in prodaja proizvode in sisteme v sektorju distribucije električne energije, industrijskega nadzora in avtomatizacije, druga pa nizkonapetostne inštalacijske električne naprave, sta 16. februarja 2001 Komisijo ob uporabi člena 4(1) Uredbe obvestili o načrtu, da družba Schneider pridobi nadzor nad celotnim podjetjem Legrand prek javne ponudbe za zamenjavo vrednostnih papirjev.

- 14 Ker je Komisija presodila, da pri koncentraciji obstajajo resni dvomi glede njene združljivosti s skupnim trgom, je začela postopek temeljitega preizkusa.

- 15 Na družbo Schneider je 3. avgusta 2001 naslovila obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, v katerem je ugotovila nastanek oziroma krepitev prevladujočega položaja zaradi koncentracije na več nacionalnih sektorskih trgih.
- 16 Commission des opérations de bourse je 6. avgusta 2001 izdala obvestilo o končnem izidu javne ponudbe za zamenjavo vrednostnih papirjev družbe Schneider. Na podlagi te transakcije je družba Schneider zbrala 98,7 % vrednostnih papirjev družbe Legrand.
- 17 Stranki koncentracije sta v odgovorih z dne 16. avgusta 2001 na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah izpodbijali opredelitev trgov Komisije in njeno analizo vpliva koncentracije nanje.
- 18 Stranki koncentracije in službe Komisije so imele 29. avgusta 2001 sestanek, da bi opredelile morebitne spremembe koncentracije, ki bi lahko rešile težave v zvezi s konkurenco, na katere je opozorila Komisija.
- 19 Družba Schneider je Komisiji večkrat predlagala popravne ukrepe.
- 20 Ob koncu postopka temeljitega preizkusa je Komisija ocenila, da koncentracija ni združljiva s skupnim trgom. Menila je, da je koncentracija po eni strani ustvarila prevladujoč položaj, ki naj bi izrazito omejeval učinkovito konkurenco na različnih nacionalnih sektorskih trgih, namreč na trgih Danske, Grčije, Španije, Francije, Italije, Portugalske in Združenega kraljestva, in po drugi strani okrepila tak prevladujoč položaj na različnih francoskih sektorskih trgih.

- 21 Tako je Komisija 10. oktobra 2001 sprejela Odločbo 2004/275/ES, s katero je koncentracijo razglasila za nezdržljivo s skupnim trgom (UL 2004, L 101, str. 1, v nadaljevanju: negativna odločba), v kateri je menila, da popravni ukrepi, ki jih je predlagala družba Schneider, ne omogočajo rešitve ugotovljenih težav v zvezi s konkurenco.
- 22 Na družbo Schneider je 24. oktobra 2001 naslovila drugo obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, da bi se družbi Schneider in Legrand združili.
- 23 Družba Schneider je 13. decembra 2001 pri Sodišču prve stopnje vložila ničnostno tožbo proti negativni odločbi (zadeva T-310/01), z ločeno vlogo pa predlog, naj Sodišče prve stopnje v skladu s členom 76a Poslovnika o tožbi odloči po hitrem postopku.
- 24 Sodišče prve stopnje je 23. januarja 2002 ta predlog zavrnilo.
- 25 Komisija je 30. januarja 2002 sprejela Odločbo 2004/276/ES, s katero je odredila razdružitve podjetij na podlagi člena 8(4) Uredbe Sveta (EGS) št. 4064/89 (UL 2004, L 101, str. 134, v nadaljevanju: odločba o razdružitvi).
- 26 S to odločbo je bilo družbi Schneider odrejeno, naj se od družbe Legrand razdruži v roku devetih mesecev, ki se je iztekel 5. novembra 2002.
- 27 Družba Schneider je 18. marca 2002 vložila ničnostno tožbo proti odločbi o razdružitvi (zadeva T-77/02), predlog, naj se o tožbi odloči po hitrem postopku, in predlog za odložitev izvršitve odločbe o razdružitvi (zadeva T-77/02 R).

- 28 Predlogu za odločanje po hitrem postopku v zadevi T-77/02 je bilo ugodeno s sklepom, ki je bil vročen 25. marca 2002.
- 29 Komisija je po obravnavi z dne 23. aprila 2002 v zvezi s predlogom za izdajo začasne odredbe v zadevi T-77/02 R z dopisom z dne 8. maja 2002 rok, ki je bil naložen družbi Schneider za razdružitve od družbe Legrand, podaljšala do 5. februarja 2003, kar ni vplivalo na izvedbo faz postopka razdružitve v tako podaljšanem roku.
- 30 Sodišče prve stopnje je 3. maja 2002 ugodilo predlogu družbe Schneider, naj se v zadevi T-310/01 odloči po hitrem postopku, upoštevajoč potrditev družbe Schneider, da vztraja pri skrajšani različici tožbe, ki jo je vložila 12. aprila 2002.
- 31 Glede na podaljšanje roka za razdružitve, ki ga je Komisija odobrila v dopisu z dne 8. maja 2002, je družba Schneider umaknila predlog za odložitev izvršitve v zadevi T-77/02 R.
- 32 Družba Schneider je pripravila prodajo družbe Legrand, ki bi jo uresničila ob morebitni zavrnitvi njenih dveh ničnostnih tožb. Zato je 26. julija 2002 s konzorcijem Wendel-KKR sklenila prodajno pogodbo. Ta bi morala biti izvršena najpozneje do 10. decembra 2002. Glede morebitne razglasitve ničnosti negativne odločbe je bilo družbi Schneider omogočeno, da za plačilo 180 milijonov EUR nadomestila za odpoved odpove pogodbo do 5. decembra 2002.

- 33 Sodišče prve stopnje je s sodbo Schneider I razglasilo ničnost negativne odločbe zaradi napačne analize in presoje vpliva koncentracije na nacionalne sektorske trge zunaj Francije ter kršitev pravice do obrambe, zaradi česar analiza vpliva koncentracije na francoske sektorske trge in vpliva popravnih ukrepov, ki jih je predlagala družba Schneider, ni bila pravno pravilna.
- 34 Glede nacionalnih sektorskih trgov zunaj Francije je zlasti menilo, da je Komisija precenila gospodarsko moč nove enote, ki je nastala s koncentracijo, in na nekaterih trgih podcenila gospodarsko moč dveh pomembnih konkurentov navedene enote, ker je torej obratno sorazmerno precenila moč te enote.
- 35 Glede francoskih sektorskih trgov, na katere vpliva priglašena koncentracija, je o razlogu, ki ga je navedla družba Schneider, odločilo, da je Komisija med postopkom temeljitega preizkusa kršila pravico do obrambe.
- 36 Glede tega je Sodišče prve stopnje navedlo, da iz besedila obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 ni razvidno, da bi bilo v njem zadostno jasno in natančno obravnavana okrepitev položaja družbe Schneider glede na francoske distributerje nizkonapetostne električne opreme, ki ni izvirala samo iz dodatnih prodaj družbe Legrand na trgih sestavnih delov elektroopreme, ampak tudi iz vodilnega položaja družbe Legrand na segmentih trga končnih električnih elementov.
- 37 Poleg tega je opozorilo, da so v splošnem sklepu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah naštetih različni nacionalni sektorski trgi, na katere vpliva koncentracija, ne da bi bilo pojasnjeno kakršno koli opiranje položaja, ki ga ima eno od dveh podjetij na določenem trgu proizvodov, na položaj drugega podjetja na drugem sektorskem trgu.

38 Zato je Sodišče prve stopnje sklenilo, da obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah družbi Schneider ni omogočalo v celoti oceniti težav v zvezi s konkurenco na francoskem trgu nizkonapetostne električne opreme na stopnji distribucije, ki jih je opredelila Komisija.

39 Menilo je, da je bila družbi Schneider tako na eni strani odvzeta možnost, da bi učinkovito vsebinsko izpodbijala tezo Komisije, in na drugi strani možnost učinkovito in pravočasno uveljavljati predloge popravnih ukrepov.

40 S sodbo Schneider II je Sodišče prve stopnje razglasilo odločbo o razdružitvi za nično, ker je pomenila ukrep za izvršitev negativne odločbe, ki je bila razglašena za nično.

41 Komisija se ni pritožila zoper sodbi Schneider I in Schneider II, ki sta tako postali pravnomočni.

42 Komisija je z dopisom z dne 13. novembra 2002 obvestila družbo Schneider, da bi lahko koncentracija ovirala konkurenco na francoskih sektorskih trgih zaradi precejšnjega pokrivanja deležev trga družb Schneider in Legrand, zaradi prenehanja tradicionalne konkurence med njima, zaradi pomembnosti znamk, ki jih ima enota Schneider-Legrand, zaradi njene moči nad trgovci na debelo in nezmožnosti vseh konkurentov, da bi nadomestili konkurenčni pritisk, ki ga je izvajala družba Legrand pred izvedbo koncentracije.

43 Po mnenju Komisije bi koncentracija na vsakem od prizadetih trgov, na katerih je imela ena ali druga stranka prevladujoč položaj pred koncentracijo, pripeljala do izločitve

neposrednega konkurenta, ki je bil edini zmožen izvajati konkurenčni pritisk na podjetje, ki je imelo prevladujoč položaj, z opiranjem na zelo pomembne položaje iste skupine v drugih segmentih istega sektorja.

44 Družba Schneider je 14. novembra 2002 Komisiji predlagala popravne ukrepe za odpravo prekrivanja dejavnosti družb Schneider in Legrand na francoskih sektorskih trgih, na katere je vplivala koncentracija.

45 Komisija je v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* (UL C 279, str. 22) 15. novembra 2002 objavila obvestilo o ponovnem prevzemu nadzora nad koncentracijo, pri čemer je pojasnila, da bodo roki za preizkus v skladu s členom 10(5) Uredbe začeli teči 23. oktobra 2002, dan po razglasitvi sodbe Schneider I, in povabila tretje osebe, naj predložijo morebitne pripombe.

46 V dopisu z dne 25. novembra 2002 je družba Schneider Komisijo opozorila, da so trditve iz njenega dopisa z dne 13. novembra 2002 – ker ni bilo preučitve vplivov koncentracije med trgi – še vedno nenatančne in nenatančnega obsega ter ne izkazujejo, da je na prizadetih trgih podan protikonkurenčni učinek, in da je dejansko stanje ovrglo splošne ugotovitve Komisije.

47 Komisija je z dopisom z dne 29. novembra 2002 družbo Schneider obvestila, da popravni ukrepi, ki jih je zaporedno predlagala, ne zadoščajo za odpravo celotnega omejevanja konkurence zaradi koncentracije, ker še vedno obstajajo dvomi o sposobnosti preživetja in avtonomiji odtujenih dejavnosti ter o nezmožnosti predlaganih ukrepov, da bi ustvarili protiutež moči enote Schneider-Legrand.

48 Družba Schneider je v dopisu z dne 2. decembra 2002 odgovorila, da tako stališče Komisije v tako pozni fazi postopka pomeni, da nadaljevanje razprave ne bi bilo

smiselno, in da se je zato, da bi končala negotovost, ki je trajala več kot eno leto, odločila, da družbo Legrand proda konzorciju Wendel-KKR.

- 49 Družba Schneider je s telefaksom, ki ga je Komisiji poslala 3. decembra 2002, potrdila svojo odločitev. Pojasnila je, da v skladu z določili prodajne pogodbe z dne 26. julija 2002 izvedba prodaje družbe Legrand konzorciju Wendel-KKR ne vključuje več nobene njene pobude in da bo opravljena 10. decembra 2002.
- 50 Komisija je z odločbo z dne 4. decembra 2002 začela postopek temeljitega preizkusa, ker popravni ukrepi, ki jih je predlagala družba Schneider, na stopnji preiskave niso omogočali odprave resnega dvoma o združljivosti koncentracije glede učinkov te koncentracije na francoske sektorske trge, ki so bili opredeljeni v negativni odločbi.
- 51 Družba Schneider je 11. decembra 2002 Komisiji potrdila, da je bila prodaja njenih deležev v družbi Legrand konzorciju Wendel-KKR opravljena 10. decembra 2002.
- 52 Komisija je z dopisom z dne 13. decembra 2002 obvestila družbo Schneider o ustavitvi postopka preizkusa, ker je postal brezpredmeten.
- 53 Družba Schneider je 10. februarja 2003 vložila ničnostno tožbo proti odločbi o začetku postopka temeljitega preizkusa z dne 4. decembra 2002 in odločbi o ustavitvi z dne 13. decembra 2002 (zadeva T-48/03).

- 54 Sodišče prve stopnje je s sklepom z dne 29. oktobra 2004 v združenih zadevah Schneider Electric proti Komisiji (T-310/01 DEP in T-77/02 DEP) odmerilo stroške, ki jih mora Komisija povrniti družbi Schneider, na 419.595,32 EUR v zadevi T-310/01 in na 426.275,06 EUR v zadevah T-77/02 in T-77/02 R.
- 55 Sodišče prve stopnje je s sklepom z dne 31. januarja 2006 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-48/03, ZOdl., str. II-111) zavrglo ničnostno tožbo v zadevi T-48/03 kot nedopustno, ker sporni odločbi o začetku postopka temeljitega preizkusa in o ustavitvi nista posegali v položaj družbe Schneider.
- 56 Proti temu sklepu je družba Schneider 12. aprila 2006 vložila pritožbo.
- 57 Ta pritožba je bila zavrnjena s sklepom Sodišča z dne 9. marca 2007 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (C-188/06 P).

III – Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 58 Družba Schneider je 10. oktobra 2003 pri Sodišču prve stopnje zoper Komisijo vložila tožbo za povračilo škode, za katero je menila, da ji je nastala zaradi nezakonnosti v postopku nadzora združljivosti priglašene koncentracije s skupnim trgom.

59 Sodišču prve stopnje je predlagala, naj:

- Skupnosti naloži, da ji plača znesek 1.663.734.716,76 EUR, z upoštevanjem zmanjšanja do zneska stroškov, ki se lahko povrnejo, ki je določen s sklepoma o odmeri, ki sta bila izdana v zadevah T-310/01 DEP in T-77/02 DEP, in povečanja zaradi, prvič, zapadlih obresti od 4. decembra 2002 do celotnega plačila, z letno obrestno mero 4 %, in, drugič, zneska davka, ki ga bo družba Schneider dolžna plačati na prisojeno odškodnino ob prejemu plačila;

- podredno:
 - razglasi tožbo za dopustno,

 - ugotovi, da je Skupnost nepogodbeno odgovorna,

 - uvede postopek za določitev zneska škode, ki je dejansko nastala družbi Schneider in za katero je upravičena do odškodnine;

- Komisiji naloži plačilo vseh stroškov postopka.

60 Sodišče prve stopnje je 11. decembra 2003 odločilo, da razpravo omeji na načelo uveljavljanja nepogodbene odgovornosti Skupnosti in na metodologijo ocene škode.

61 S sklepoma z dne 20. aprila in 6. decembra 2004 je bila dovoljena intervencija Zvezne republike Nemčije v podporo predlogom Komisije in Francoske republike v podporo predlogom družbe Schneider.

62 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo odločilo tako, kot je navedeno v točki 1 te sodbe.

63 V točkah 152 in 156 izpodbijane sodbe je razsodilo, da kršitev pravice do obrambe, ki je bila ugotovljena s sodbo Schneider I glede francoskih sektorskih trgov, pomeni očitno in resno kršitev pravnega pravila, ki posameznikom dodeljuje pravice in je vsebovano v členu 18(1) in (3) Uredbe.

64 V točki 155 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje argument Komisije, da posebne omejitve objektivno zavezujejo njene službe med postopkom temeljitega preizkusa, zavrnilo tako:

„Trditev tožene stranke v zvezi s težavnostjo pri izvedbi zapletene analize trgov pod zelo velikim časovnim pritiskom [...] ni upoštevna, ker dejstvo, ki je bilo povod za tukaj navedeno škodo, ni analiza upoštevanih trgov v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ali v določbi o nezdržljivosti, ampak izpustitev navedbe v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah v delu, kjer se obravnavajo posledice, in v izreku odločbe o nezdržljivosti, ki ni posebno tehnično težavna in ne potrebuje nobene posebne dodatne preučitve, ki ne bi mogla biti izvedena zaradi časovnega pritiska, tako da to, da ni bila navedena, ne more biti pripisano nepredvidljivi ali slučajni težavi

pri oblikovanju besedila, ki bi jo lahko nadomestilo celotno besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah.“

65 V točki 157 iste sodbe je ugotovilo, da je kršitev pravice do obrambe, ki jo je zagrešila Komisija, v zadevnem primeru pomenila napako, katere posledica je nepogodbena odgovornost Skupnosti.

66 Pri presoji vprašanj obstoja škode ter vzročne zveze med napako Komisije in škodo je v točki 269 izpodbijane sodbe poudarilo, da je sicer dovolj resna kršitev pravice do obrambe bila razlog za ničnost negativne odločbe, vendar pa iz nje ne izhaja, da bi bilo treba koncentracijo razglasiti za združljivo s skupnim trgov, če take kršitve ne bi bilo.

67 Sodišče prve stopnje je v točki 278 izpodbijane sodbe ugotovilo, da zaradi identificirane napake v negativni odločbi družbi Schneider ni bila odvzeta nobena pravica do odločbe o združljivosti, ki bi upravičevala, da bi se vse finančne posledice zaradi odvzema take pravice, zlasti tiste, ki izhajajo iz obveznosti prodaje premoženja družbe Legrand, šteje za škodo, ki se lahko pripiše Skupnosti.

68 Nato je v točki 279 izpodbijane sodbe razsodilo, da družba Schneider ni mogla utemeljeno trditi, da ji je nastala škoda, ki je enaka celotni izgubi vrednosti premoženja družbe Legrand, ki ga je imela 10. oktobra 2001, ker ni dovolj neposredne vzročne zveze med to škodo in kršitvijo, zaradi katere bi bila Skupnost odgovorna.

69 V točkah 288 in 316 pa je nasprotno potrdilo, da obstaja dovolj tesna vzročna zveza med povzročeno nezakonnostjo in dvema postavkama škode, ki je nastala družbi Schneider, in sicer:

- stroški, ki so podjetju nastali zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije, ki je bil izveden po tem, ko je Sodišče prve stopnje 22. oktobra 2002 razglasilo ničnost odločb;

- zmanjšanjem prodajne cene, ki jo je morala družba Schneider odobriti kupcu premoženja družbe Legrand za pridobitev odloga učinkov te prodaje na takšen datum, da sodni postopki, ki so takrat potekali pred sodiščem Skupnosti, ne bi postali brezpredmetni.

70 Glede stroškov, nastalih zaradi ponovnega začetka postopka nadzora, namreč stroškov za posvetovanje, honorarjev in različnih upravnih stroškov, je v točki 301 poudarilo, da če bi bil očitke v zvezi z opiranjem naveden v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, bi se družba Schneider glede tega sicer morala izjaviti in bi eventualno pripravila primerne popravne ukrepe pred sprejetjem odločbe Komisije o združljivosti koncentracije, kot je to morala storiti po razglasitvi ničnosti te odločbe in po ponovitvi postopka nadzora, ki ji je sledil.

71 Vendar je v isti točki izpodbijane sodbe menilo, da je dejstvo, da se je na podlagi novih pravnih podlag spet začel upravni postopek, ki je bil prekinjen dvanajst mesecev, za družbo Schneider nujno pomenilo obremenitev, neprimerljivo večjo od te, ki bi jo pomenil odgovor na isti očitke, ki ga je med prvotnim postopkom nadzora podalo podjetje s svojimi svetovalci, ki so že bili popolnoma udeleženi pri sestankih in korespondenci s pristojnimi službami Komisije.

- 72 Glede znižanja prodajne cene, ki jo je odobrila družba Schneider, je v točki 308 poudarilo, da je bilo to podjetje sočasno prisiljeno v pogajanja in sklenitev pogodbe o prodaji družbe Legrand 26. julija 2002 ter prestavitev roka za dejansko izvedbo te prodaje do 10. decembra 2002.
- 73 V točki 311 je menilo, da je obveznost v zvezi z odložitvijo dejanske prodaje nujno vodila družbo Schneider, da je konzorciju Wendel-KKR odobrila znižanje prodajne cene glede na ceno, ki bi jo dosegla pri definitivni prodaji, ki bi se zgodila, če ne bi bila izdana nezakonita negativna odločba.
- 74 V točki 312 je navedlo, da je odložitev prodaje na 10. december 2002 zajemala odobritev plačila za tveganje konzorciju Wendel-KKR v zvezi z razvrednotenjem premoženja družbe Legrand, povezano z morebitnim neugodnim nihanjem tečajev vrednostnih papirjev med obdobjem odložitve.
- 75 V točki 322 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje menilo, da je bila škoda, ki pomeni zmanjšanje prodajne cene, enaka razliki med prodajno ceno, ki je bila dejansko dogovorjena, in tisto, ki bi jo družba Schneider lahko dosegla, če bi po koncu prvega postopka nadzora, 10. oktobra 2001, imela zakonito odločbo, s katero bi bilo odločeno o združljivosti koncentracije.
- 76 Vendar je v točki 329 poudarilo, da ker je družba Schneider popolnoma zakonito pridobila nadzor nad družbo Legrand, je vseeno sprejela tveganje, da bo nadzor koncentracije pripeljal do odločbe o ugotovitvi nezdržljivosti te koncentracije s skupnim trgom in do temu ustrezne obveznosti, da se izvede postopek razdružitve premoženja že združenih podjetij.

- 77 V točki 330 je menilo, da bi družba Schneider ob upoštevanju obsega izvedenega postopka združitve in velike okrepitve gospodarske moči, ki jo je v korist edinih dveh vodilnih subjektov na francoskih sektorskih trgih nizkonapetostne električne opreme povzročil ta postopek, morala vedeti, da se lahko zaradi opravljene združitve vsaj ustvari ali okrepi prevladujoči položaj na velikem delu skupnega trga in da jo bo Komisija zato prepovedala.
- 78 Na podlagi tega je v točki 334 sklenilo, da je družba Schneider bila odgovorna v višini ene tretjine škode zaradi znižanja odobrene prodajne cene.
- 79 V teh okoliščinah je Sodišče prve stopnje v točki 335 razsodilo, da mora Skupnost plačati le dve tretjini navedene škode.
- 80 Nazadnje, v točkah 342 in od 344 do 346 je odločilo, da se bo odškodnina, dolgovana družbi Schneider od 10. decembra 2002, ko je z dejansko prodajo družbe Legrand nastala škoda, spet ocenila tako, da se bodo znesku odškodnine prišteje obresti do dneva razglasitve sodbe, s katero je bila prisojena škoda, in zamudne obresti od tega dneva do dneva celotnega plačila.

IV – Predlogi strank

- 81 Komisija Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo in družbi Schneider naloži plačilo stroškov.

82 Družba Schneider Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in plačilo stroškov naloži Komisiji.

V – Pritožbeni razlogi

83 V utemeljitev pritožbe Komisija navaja formalno sedem razveljavitvenih razlogov, ki se v bistvu lahko razporedijo v pet razlogov.

84 Z navedenimi razlogi Komisija očita Sodišču prve stopnje, da je ravnalo nepravilno, ker je:

- v točki 155 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bil „opuščen“ očitke v zvezi z opiranjem v ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, in razi sodilo, da oblikovanje besedila navedenega očitka ni bilo „posebno tehnično težavno“;
- v točki 156 izpodbijane sodbe potrdilo, da je Komisija dovolj resno kršila pravno pravilo, ki posameznikom dodeljuje pravice;
- v točki 316 izpodbijane sodbe ugotovilo obstoj neposredne vzročne zveze med napako Komisije in škodo, ki je nastala družbi Schneider zaradi znižanja prodajne cene družbe Legrand, odobrene v zameno za odložitev dejanske izvedbe na 10. december 2002;

- v točki 288 izpodbijane sodbe opredelilo postavko škode, ki je družba Schneider ni uveljavljala, in sicer znižanje prodajne cene, odobrene za pridobitev odloga učinkov prodaje družbe Legrand do 10. decembra 2002, ki je bila dogovorjena 26. julija 2002;
- napačno uporabilo pravo, saj je v točkah 345 in 346 izpodbijane sodbe glede škode zaradi domnevnega znižanja prodajne cene prisodilo zamudne obresti od 10. decembra 2002 do dneva razglasitve sodbe, s katero je bila prisojena odškodnina, čeprav se lahko take obresti prisodijo samo v izjemnih okoliščinah.

VI – Pritožba

A – Prvi pritožbeni razlog: Sodišče prve stopnje je napačno ugotovilo, da je bil „opuščen“ očitak v zvezi z opiranjem v ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, in rzsodilo, da oblikovanje navedenih ugotovitev ni bilo „posebno tehnično težavno“

1. Trditve strank

⁸⁵ Komisija opozarja, da med postopkom na prvi stopnji ni ugovarjala temu, da je kršila pravico družbe Schneider do izjave med postopkom nadzora koncentracije. Zatrjuje, da je, nasprotno, formalno ugovarjala temu, da bi bila za ugotovljeno nepravilnost odgovorna Skupnost.

⁸⁶ Prvi razlog je razdelila na štiri dele.

87 Poudarja, da je Sodišče prve stopnje, ker je v točki 155 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bil „opuščen“ očitke v zvezi z opiranjem v ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, in v isti točki te sodbe razsodilo, da oblikovanje navedenih ugotovitev ni bilo posebno težavno:

- kršilo načelo pravnomočnosti v zvezi s sodbo Schneider I;

- zmotno ugotovilo dejansko stanje;

- izkrivilo dokaze;

- kršilo obveznost obrazložitve.

88 V resnici je Sodišče prve stopnje v točki 445 sodbe Schneider I zgolj ugotovilo, da očitke v zvezi z opiranjem ni bil naveden „z zadostno jasnostjo in natančnostjo“. S tem, da je nato Komisiji očitalo, da v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah „ni bilo pojasnjeno kakršno koli opiranje položaja“, se je omejilo na navedbo, da Komisija ob koncu analize tega posebnega očitka ni zadosti predstavila.

89 Treba pa bi bilo skleniti, da je Sodišče prve stopnje štelo, da je bil ta posebni očitke v besedilu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah izražen vsaj posredno.

- 90 Enak sklep razkriva drugo neskladnost med sodbo Schneider I in izpodbijano sodbo, v kateri je v točki 155 izrecno ugotovljeno, da ni očitka, ki ga „celotno besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah“ ni moglo nadomestiti.
- 91 Tretja neskladnost med sodbama izhaja iz razlike v presoji posledic napak iz obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah za družbo Schneider.
- 92 Glede tega Komisija zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje v točki 453 sodbe Schneider I razsodilo, da besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah družbi Schneider ni omogočalo „v celoti oceniti“ opredeljenih težav v zvezi s konkurenco na francoskem trgu, čeprav je v točki 152 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „ni mogla vedeti“, da ni imela „nobene možnosti“, da bi pridobila odločbo o združljivosti koncentracije, ne da bi predlagala primerne popravne ukrepe glede položaja opiranja, ki je nastal s koncentracijo.
- 93 Po mnenju Komisije iz te primerjave obeh sodb izhaja, da je Sodišče prve stopnje v sodbi Schneider I ugotovilo, da se je družba Schneider lahko zavedala, da je opiranje s konkurenčnega vidika pomenilo težavo, vendar pa ni mogla v celoti oceniti ovire, ki jo je pomenilo, ker ta ni bila izrecno navedena v sklepnem delu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah. Nasprotno, v izpodbijani sodbi je Sodišče prve stopnje menilo, da se družba Schneider nikoli ni mogla zavedati problema in da torej ni nikoli vedela, da bi morala predlagati ustrezne ukrepe.
- 94 Komisija poleg tega navaja, da se je pri Sodišču prve stopnje sklicevala na težavnost pri izvedbi zapletene analize trgov v zadevi, ki je sama zapletena, pod zelo velikim časovnim pritiskom, ki je posledica določb Uredbe. Zlasti je poudarila, da priprava obvestila

o ugotovitvah o možnih kršitvah pomeni zelo kočljivo početje, ki ga je treba opraviti zadosti hitro po začetku postopka in ustavitvi preiskave, zato da se strankam omogoči, da podajo svoja stališča.

- 95 Komisija Sodišču prve stopnje očita, da je zavrnilo te argumente, ker je razsodilo, da so bili omejeni na predstavitev težav, povezanih z zapleteno analizo trgov, in da zato niso bili upoštevni, ker je bil povod za škodo dejansko to, da v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ni bilo navedbe glede posebne tehnične težave, ki ne potrebuje nobene posebne dodatne preučitve, ki ne bi mogla biti izvedena zaradi časovnega pritiska, tako da to, da ni bila navedena, ne more biti pripisano nepredvidljivi ali slučajni težavi.
- 96 Po mnenju Komisije so te ugotovitve Sodišča prve stopnje, ker so ugotovitve dejanskega stanja, očitno zmotne glede na elemente, ki so ji bili predloženi med postopkom, in razkrivajo izkrivljanje dokazov.
- 97 Vsekakor je Sodišče prve stopnje kršilo obveznost obrazložitve glede upoštevanja tako tega, da ni bil naveden očitek v zvezi z opiranjem, kot tega, da ni bilo posebne tehnične težave glede te navedbe.
- 98 Izpodbijano sodbo bi bilo treba v celoti razveljaviti že samo na podlagi prvega razloga.
- 99 Družba Schneider predlaga zavrženje tega razloga.

2. Presoja Sodišča

a) Trije prvi deli razloga: kršitev načela pravnomočnosti v zvezi s sodbo Schneider I, zmotno ugotovljeno dejansko stanje in izkrivljanje dokazov

102 Pravnomočnost se nanaša na dejanska in pravna vprašanja, ki so bila dejansko ali nujno obravnavana v odločbi (glej zlasti sodbo z dne 15. oktobra 2002 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 44 in navedena sodna praksa).

103 Poleg tega je iz člena 225 ES in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča razvidno, da je Sodišče prve stopnje edino pristojno, prvič, za ugotavljanje dejstev, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in, drugič, za presojo teh dejstev. Sodišče zato ni pristojno za ugotavljanje dejstev in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Sodišče prve stopnje sprejelo v podporo tem dejstvom. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna načela prava in pravila postopka, ki veljajo glede dokaznega bremena in dokaznega postopka, samo Sodišče prve stopnje presodi vrednost, ki jo je treba pripisati dokazom, ki so mu bili predloženi. Ta presoja torej, razen ob izkrivljanju teh dokazov, ni pravno vprašanje, ki bi bilo samo kot tako predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe (glej zlasti sodbo z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impali, C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 29).

104 Povedano drugače, kako Sodišče prve stopnje ugotovi dejstva in presodi dokaze, sta pravni vprašanji, ki sta predmet nadzor Sodišča v okviru pritožbe, ko Sodišče prve stopnje dejansko stanje nepravilno ugotovi na podlagi dokumentov, vloženi v spis, in ob izkrivljanju dokazov (glej v tem smislu sodbo z dne 4. marca 1999 v zadevi Ufex in drugi proti Komisiji, C-119/97 P, Recueil, str. I-1341, točka 66).

105 S prvim delom obravnavanega razloga, da je bilo kršeno načelo pravnomočnosti v zvezi s sodbo Schneider I, Komisija želi dokazati, da je v izpodbijani sodbi Sodišče prve stopnje ugotovilo dejansko stanje, s čimer je poseglo v tisto, ki ga je dejansko in nujno obravnavalo v navedeni sodbi Schneider I, ki je postala pravnomočna.

106 Z drugim in tretjim delom istega razloga Komisija želi vsebinsko dokazati glede na zgoraj navedeno sodno prakso, da je:

- Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi nepravilno ugotovilo dejansko stanje glede dejstev, ki so bila dejansko potrjena v sodbi Schneider I, pri čemer ta nepravilnost neposredno izhaja iz njenega besedila;

- Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi izkrivilo smisel sodbe Schneider I, ki jo je štelo za dokazni element, ki ga je po potrebi treba razlagati za določitev elementov dejanskega stanja, ki ga je treba presoјati za odločitev, ali je Skupnost nepogodbeno odgovorna.

107 V zvezi s prvimi tremi deli razloga je tako treba odgovoriti na vprašanja:

- kateri so elementi dejanskega stanja, na podlagi katerih je Sodišče prve stopnje v točkah 152 in 156 izpodbijane sodbe utemeljilo ugotovitev, da je Komisija „očitno in resno kršila“ omejitve, ki so jo zavezovale na podlagi pravice do obrambe družbe Schneider;

- ali so bili ti elementi dejanskega stanja obravnavani v sodbi Schneider I;

- ali so tako, kot so bili ugotovljeni v izpodbijani sodbi, v nasprotju s tistimi, obravnavanimi v sodbi Schneider I.

108 Treba je torej preskusiti vse argumente, navedene v okviru teh treh delov, ki se nanašajo na vprašanje, ali se obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah sklicuje na očitke v zvezi z opiranjem, in na vprašanje, ali so obstajale težave, ki so onemogočale zadosti jasno in natančno oblikovanje navedenega očitka v tem aktu, izdanem v postopku temeljitega preizkusa.

109 Vendar je treba pripomniti, da se drugi in tretji del vsebinsko prekrivata s prvim, ker se nanašata na dejansko stanje, za katero se je v analizi, navedeni v nadaljevanju, izkazalo, da je bilo dejansko in nujno obravnavano v sodbi Schneider I. Ta dela imata lasten obstoj le v delu, v katerem se nanašata na elemente dejanskega stanja, ki dejansko ni bilo obravnavno v sodbi Schneider I.

i) Sklicevanje na očitke v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001

110 V točki 140 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje navedlo, da Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 ni dovolj jasno in natančno izrazila nasprotovanja zoper združljivost koncentracije, ki izhaja iz opiranja na francoske sektorske trge nizkonapetostne električne opreme na stopnji distribucije na debelo.

- 111 Pri presoji je Sodišče prve stopnje naprej v točkah od 145 do 150 izpodbijane sodbe opozorilo na vsebino in obseg obveznosti Komisije, ki jo ima na podlagi člena 18 Uredbe. Iz tega je v točki 151 iste sodbe izpeljalo, da se družba Schneider sklicuje na kršitev pravila, ki dodeljuje pravice posameznikom v ureditvi nepogodbene odgovornosti Skupnosti.
- 112 Nato je v točki 152 razsodilo, da „[v] takem primeru dejstvo, da Komisija sestavi, kot v tem primeru, obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah tako, da [družba Schneider] zaradi tega, ker ni predstavila primernih popravilnih ukrepov za zmanjšanje ali izničenje položajev opiranj med svojimi položaji in položaji družbe Legrand na francoskih sektorskih trgih, ni mogla vedeti, kot izhaja iz sodbe Schneider I, da ni imela nobene možnosti, da bi bila koncentracija ugotovljena za združljivo s skupnim trgom, pomeni očitno in resno kršitev člena 18(1) in (3) Uredbe“.
- 113 S takim oblikovanjem besedila točke 152 izpodbijane sodbe, s katerim je potrjen obstoj enega od pogojev za odgovornost Skupnosti s tem, da se sklicuje na to, kar „izhaja iz sodbe Schneider I“, Sodišče prve stopnje v tej fazi razlogovanja opredelitev „očitne in resne kršitve“ nujno opira na analizo okoliščin, v katerih je bilo sestavljeno obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki je podana v točkah od 440 do 461 sodbe Schneider I, z izrazi, uporabljenimi v njej.
- 114 Glede oblikovanja besedila obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 je torej upoštevalo te elemente dejanskega stanja, kot so bili dejansko ugotovljeni in presojeni v sodbi Schneider I v točkah 445 in 453:
- v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah „ni bila z zadostno jasnostjo in natančnostjo obravnavana okrepitev položaja družbe Schneider proti francoskim

distributerjem nizkonapetostne električne opreme, ki je izhajala ne samo iz dodatnih prodaj družbe Legrand na trgih sestavnih delov elektroarmaric, ampak tudi vodilnega položaja družbe Legrand na segmentih trga končnih električnih elementov“;

- „v splošnem sklepu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah so naštetih različni nacionalni sektorski trgi, na katere vpliva koncentracija, ne da bi bilo pojasnjeno kakršno koli opiranje položaja, ki ga ima eden izmed dveh priglasiateljev na določenem trgu proizvodov, na položaj drugega priglasiatelja na drugem sektorskem trgu“;
- „obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah družbi Schneider ni omogočalo v celoti oceniti težav v zvezi s konkurenco, ki jih je opredelila Komisija zaradi priglašene koncentracije na francoskem trgu nizkonapetostne električne opreme na stopnji distribucije“.

115 Tako se Sodišče prve stopnje z napatitvijo na sodbo Schneider I v izpodbijani sodbi še zdaleč ni oprlo na to, da naj ne bi bilo nikakršne omembe očitka v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001, temveč je upoštevalo prav to – kot je storilo v sodbi Schneider I – da ni zadostne jasnosti in natančnosti glede vprašanja opiranja v besedilu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah in da ni izrecne navedbe tega vprašanja v njegovem splošnem sklepu.

116 V teh okoliščinah ni mogoče očitati kršitve načela pravnomočnosti v zvezi s temi elementi dejanskega stanja, ki so bili obravnavani v sodbi Schneider I.

117 Te ugotovitve ne omaje okoliščina, da je Sodišče prve stopnje nato v točki 155 izpodbijane sodbe, da bi izpodbilo argument Komisije, s katerim bi izključila svojo odgovornost, navedlo, da je dejstvo, ki je bilo povod za škodo, „izpustitev navedbe v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah v delu, kjer se obravnavajo posledice, in v izreku [negativne] odločbe“. V zgoraj navedenem sobesedilu je namreč treba izraz

„izpustitev navedbe“ razumeti tako, da se nanaša na izpustitev zadosti jasne in natančne navedbe očitka v zvezi z opiranjem.

118 Uporabe izraza „izpustitev“, ki ga je uporabilo Sodišče prve stopnje, nikakor ni mogoče šteti za razlog, iz katerega bi bila presoja tega sodišča, ki jo vsebuje točka 152 izpodbijane sodbe, domnevno zmotna, in na podlagi katere družba Schneider, „ker ni predstavila primernih popravilnih ukrepov za zmanjšanje ali izničenje položajev opiranj med svojimi položaji in položaji družbe Legrand na francoskih sektorskih trgih, ni mogla vedeti [...], da ni imela nobene možnosti, da bi bila koncentracija ugotovljena za združljivo s skupnim trgom“.

119 V sodbi Schneider I je namreč Sodišče prve stopnje skušalo preveriti, ali je obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah družbi Schneider omogočilo popolnoma se zavedati tega, da bi izvedba opiranja lahko bila razlog za razglasitev nezdržljivosti koncentracije, torej gotovo oviro zanjo.

120 Enako kot opustitev vsakršne navedbe očitka ne zadosti jasno in natančno oblikovanje njegovega besedila, ki glede na besedilo točke 453 sodbe Schneider I ne omogoča, da bi se „v celoti ocenile“ nekatere težave v zvezi s konkurenco, zadevnim podjetjem preprečuje, da bi se zavedala njihovega odločilnega pomena za izid postopka nadzora.

121 Zato je Sodišče prve stopnje v točkah 455, 456, 458 in 460 sodbe Schneider I sklenilo, da:

- je bila družbi Schneider „odvzeta možnost, da bi učinkovito v temelju izpodbijala tezo Komisije, ki je zatrjevala krepitev prevladujočega položaja v Franciji družbe

Schneider v sektorju sestavnih delov za razdelilne in končne razdelilne omarice na stopnji distribucije zaradi vodilnega položaja družbe Legrand na trgu končnih naprav“;

- se „družbi Schneider [...] ni ponudila priložnost, da bi učinkovito uveljavljala pripombe v zvezi s tem niti v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah niti na obravnavi 21. avgusta 2001“;
- se je za družbo Schneider moralo „šteti, da ni mogla koristiti možnosti učinkovitega in pravočasnega uveljavljanja predlogov o prenosu premoženja v takem obsegu, ki bi zadoščal za rešitev težav v zvezi s konkurenco na zadevnih francoskih sektorskih trgih, ki jih je opredelila Komisija“;
- je bila „družbi Schneider [...] lahko [...] posredno odvzeta možnost, da pridobi odobritev, ki bi ji jo lahko dala Komisija za predlagane popravne ukrepe, če bi lahko priglasi telja pravočasno uveljavljala predloge o opustitvi obveznosti v zadostnem obsegu za rešitev vseh težav v zvezi s konkurenco, ki jih je opredelila Komisija na stopnji distribucije v Franciji“.

¹²² Izrazi „odvzeta možnost“, „se ni ponudila priložnost“, „ni mogla koristiti“, „je bila lahko [...] posredno odvzeta možnost“ odražajo glede tega presojo Sodišča prve stopnje v sodbi Schneider I, v skladu s katero se družba Schneider zaradi napake v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ni mogla zavedati odločilnega pomena očitka v zvezi z opiranjem.

¹²³ Ob upoštevanju tega Sodišče prve stopnje v točki 152 izpodbijane sodbe z navedbo, da „[družba Schneider] [...], ker ni predstavila [...] popravnih ukrepov [...], ni mogla vedeti

[...], da ni imela nobene možnosti, da bi bila koncentracija ugotovljena za združljivo s skupnim trgovom“, ni podalo drugačne presoje od tiste iz sodbe Schneider I, temveč je zgolj z drugimi besedami izrazilo isto presojo.

124 Enako, ko je v točki 155 izpodbijane sodbe Sodišče prve stopnje navedlo, da, „celotno besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah [ne bi moglo] [odpraviti]“ problema, ki ga povzroča njegovo besedilo, ni uvedlo nikakršnega nesoglasja v presoji. Namreč, predpostavka za to, da se je v sodbi Schneider I upoštevalo, da se ni bilo mogoče zavedati ovir, ki jih je pomenilo opiranje, je bilo to, da celotno besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah ni omogočalo nadomestitve njegovega neustreznega besedila.

125 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da trditve Komisije glede tega, da se je obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 sklicevalo na očitke v zvezi z opiranjem, ni mogoče sprejeti.

ii) Težave, zaradi katerih besedila očitka v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 ni bilo mogoče oblikovati dovolj jasno in natančno

126 Ob razlagi točke 437 in naslednjih sodbe Schneider I je treba naprej ugotoviti, da v tej sodbi Sodišče prve stopnje ni obravnavalo vprašanja, ali je bila navedba očitka v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 „posebno tehnično težavna“ za Komisijo.

127 Nato je treba ugotoviti, da se to vprašanje ne nanaša na ugotovitev dejanskega stanja, temveč na presojo dejstev.

- 128 Zato glede tega vprašanja prva dela razloga, da je bilo kršeno načelo pravnomočnosti in da dejansko stanje ni bilo ugotovljeno materialno pravilno, nista upoštevna.
- 129 Glede tretjega dela razloga je treba vsebinsko preveriti, ali je trditev Sodišča prve stopnje, da navedba očitka v zvezi z opiranjem ni „posebno tehnično težavna“, rezultat izkrivljanja dokazov.
- 130 Glede tega je treba ugotoviti, da navedba očitka, kakršen je očitek v zvezi z opiranjem, v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ne pomeni, da je treba popolnoma dokazati njegovo neutemeljenost z izčrpno ekonomsko analizo.
- 131 Tako dokazovanje, ki na področju koncentracij lahko dejansko povzroča velike težave, se sme končati samo v nadaljevanju postopka, zlasti glede na pripombe zadevnih podjetij, ki so pravilno obveščena o obstoju težave v zvezi s konkurenco v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, da lahko učinkovito izvršuje pravico do obrambe.
- 132 V fazi obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah mora Komisija dovolj jasno in natančno predstaviti le problem opiranja, ki je lahko ovira za razglasitev združljivosti koncentracije.
- 133 Glede na te ugotovitve je treba potrditi, da presoja Sodišča prve stopnje glede tega, da ni bilo posebne tehnične težave pri navedbi problema opiranja, ni posledica izkrivljanja dokazov, ki so mu bili predloženi.

134 Iz tega je razvidno, da je prve tri dele prvega razloga treba zavrnilo.

b) Četrty del razloga: kršitev obveznosti obrazložitve

135 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da obveznost obrazložitve Sodišču prve stopnje ne nalaga, da zagotovi razlago, ki bi izčrpno in posamično sledila ugotovitvam, ki jih navajajo stranke v sporu; obrazložitev je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, zakaj Sodišče prve stopnje ni sprejelo njihovih argumentov, Sodišču pa omogoča, da razpolaga z dovolj elementi za izvajanje nadzora (glej zlasti sodbo z dne 9. septembra 2008 v združenih zadevah FIAMM in drugi proti Svetu in Komisiji, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., str. I-6513, točka 96 in navedena sodna praksa).

136 V točki 152 izpodbijane sodbe Sodišče prve stopnje glede vprašanja navedbe očitka v zvezi z opiranjem napotuje na to, kar „izhaja iz sodbe Schneider I“ glede načina, na katerega je bilo sestavljeno obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah.

137 Kot je bilo pojasnjeno v točki 114 te sodbe, napotuje torej na dejansko stanje, ki je bilo upoštevano v točkah 445 in 453 sodbe Schneider I in na katerega se nanašajo prvi trije deli prvega razloga. Tako omogoča razumevanje, da njegova opredelitev „očitne in resne kršitve“ temelji na teh elementih dejanskega stanja.

138 Poleg tega je napotovanje, kot je razvidno iz točke 117 te sodbe, v kontekstu, ki omogoča določitev vsebine izraza „izpustitev navedbe“, uporabljenega v točki 155 izpodbijane sodbe.

139 Glede presoje, da navedba očitka v zvezi z opiranjem v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ni pomenila posebne tehnične težave, Sodišče prve stopnje v točki 155 izpodbijane sodbe v bistvu zadosti obrazloženo poudarja to, da je treba razlikovati med vsebinsko analizo upoštevni trgov, da bi se dokazala nezdržljivost s skupnim trgov, na eni strani in tem, da je v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah zgolj navedena težava v zvezi s konkurenco, ki lahko – če ni pripomb zadevnih podjetij – pomeni oviro za razglasitev združljivosti koncentracije, na drugi strani.

140 Iz navedenega je razvidno, da je treba zavrniti tudi četrti del prvega razloga.

141 Zato je treba po vsebini zavrniti celoten prvi razlog, ne da bi bilo treba odločati o njegovi dopustnosti.

B – Drugi razlog: Sodišče prve stopnje je napačno potrdilo, da je Komisija dovolj resno kršila pravno pravilo, ki posameznikom dodeljuje pravice

1. Trditve strank

142 Komisija drugi razlog dalje razčlenjuje na dva dela, ki se nanašata na pravno nepravilno opredelitev dejstev in kršitev obveznosti obrazložitve.

- 143 V okviru prvega dela tega razloga priznava, da v ureditvi nepogodbene odgovornosti Skupnosti, če je diskrecijska pravica te institucije bistveno omejena ali če je celo ni, lahko za dovolj resno kršitev zadošča navadna kršitev pravnega pravila, ki posameznikom dodeljuje pravice.
- 144 Priznava, da glede izvrševanja pravice do izjave v skladu s členom 18(1) in (3) Uredbe njena obveznost, da zadosti jasno in natančno oblikuje očitek v zvezi z opiranjem, ni pomenila izvrševanja proste presoje, temveč je zgolj izviralala iz uporabe upoštevanih postopkovnih pravil.
- 145 Vendar meni, da bi Sodišče prve stopnje – poleg tega, da je upoštevalo ozko, skoraj neobstoječe polje proste presoje, ki jo je imela glede pravice družbe Schneider do izjave – moralo nujno upoštevati zapletenost položajev, ki jih je treba urediti in s katerimi se mora soočati institucija med upravnim postopkom.
- 146 Navaja, da je pri Sodišču prve stopnje poudarila, da je bilo oblikovanje besedila obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 še zlasti zapleteno ob upoštevanju časovne omejitve, ki jo je zavezovala, in predvsem obsega težav v zvezi s konkurenco, ki jih je povzročala koncentracija, ki pokriva številne nacionalne sektorske trge. Jasna in zadosti natančna navedba vsakega od očitkov, ki jih je Komisija oblikovala glede vsakega nacionalnega sektorskega trga, tako ni odražala hude zapletenosti samo v zasnovi, temveč tudi v oblikovanju besedila.
- 147 Sam očitek v zvezi z opiranjem naj bi pomenil posebno in dodatno zapletenost glede okoliščine, da predpostavka za njegovo pripravo in oblikovanje besedila ni bila analiza vsakega nacionalnega sektorskega trga posebej, kot za druge očitke, predstavljene v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, temveč transverzalna analiza vseh trgov

niskonapetostnih električnih naprav v vsaki državi članici, med katerimi so tudi sektorski trgi, za katere koncentracija ne povzroča horizontalnega problema za konkurenco.

- 148 Za navedbo očitka v zvezi z opiranjem, ki je zapleten ekonomski pojem, naj bi bila nujna uskladitev stališč strank in njihovih konkurentov o več sektorskih trgih v vsaki od držav članic ter nato presoja strukture distribucije in razmerij med dobavitelji in trgovci na debelo v vsaki od držav.
- 149 Komisija poudarja, da se ne sklicuje na težave pri dokazovanju tega, da je po vsebini utemeljen očitek v zvezi z opiranjem, temveč na posebno zapletenost glede same zadosti jasne in natančne navedbe tega očitka.
- 150 Navaja, da je družba Schneider pri Sodišču prve stopnje navedla, da je od priglasitve koncentracije izpodbijala obstoj opiranja, zaradi česar bi morale biti Komisiji še toliko lažje navesti zadosti jasen in natančen očitek glede tega. Komisija je torej sama odvrnila, da se je zaradi te okoliščine resnost storjene napake v postopku še bolj zmanjšala.
- 151 Komisija zatrjuje, da ker je družba Schneider sama minimalizirala vpliv problematike opiranja, dejstvo, da ni navedla ustreznega očitka zadosti jasno in natančno, nikakor ni mogel pomeniti dovolj resne kršitve.
- 152 Poudarja, da bi morale Sodišče prve stopnje v obravnavanem primeru meniti, da ker je besedilo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah na 145 straneh sestavila v zelo

kratkem časovnem okviru, se je morala spopasti z zapletenim položajem, tako da ni nastala dovolj resna kršitev.

153 V okviru drugega dela drugega razloga Komisija poudarja, da je Sodišče prve stopnje moralo s posebno skrbnostjo izraziti razloge, iz katerih je sklenilo, da je bila kršitev, ugotovljena v sodbi Schneider I, dovolj resna.

154 Komisija pa meni, da obrazložitve, ki jo je o tem podalo Sodišče prve stopnje, v izpodbijani sodbi skoraj ni.

155 Ta obrazložitev ne omogoča razumevanja, zakaj ovire različnih vrst, ki so bile navedene, niso ublažile kršitve.

156 Sodišče prve stopnje nikakor ni zadostno odgovorilo na upoštevnostne trditve, ki jih je Komisija navedla pred njim in se nanašajo zlasti na to, da:

- je institucija obravnavala problem opiranja v več točkah obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah;

- se je institucija sklicevala na težave, povezane z izdelavo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah v kratkem roku, ter na zapleteno presojo vseh vsebinskih trditev, od katerih je trditev o opiranju le eden od številnih upoštevnih elementov, in predlaganih popravilnih ukrepov;

- je institucija potrdila, da je okoliščina, da je družba Schneider Komisiji predložila informacije, ki kažejo na to, da koncentracija ne pomeni nobenih težav v zvezi z opiranjem, še bolj zmanjšala resnost storjene napake v postopku;

- je institucija trdila, da je lahko menila, da je povsem upravičeno v odločbo o nezdržljivosti dodala dejanske ali pravne trditve o predhodno opredeljenem očitku v zvezi z opiranjem;

- je institucija zatrjevala, da zahteve po jasnosti obvestil o ugotovitvah o možnih kršitvah na področju koncentracij ob nastanku dejanskega stanja sodna praksa še ni navedla tako jasno.

157 Družba Schneider predlaga zavrnitev drugega razloga.

158 Njegov prvi del ni dopusten v delu, v katerem se izpodbija presoja dejstev, in vsebuje novo trditev, namreč o domnevni zahtevnosti oblikovanja besedila pri navedbi očitka v zvezi z opiranjem.

159 Vendar obravnavani razlog nikakor ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

a) Prvi del razloga: pravno napačna opredelitev dejstev

¹⁶⁰ Uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Komisije je odvisno od izpolnitve določenih pogojev, med katerimi je, če gre za nezakonitost pravnega akta, obstoj dovolj resne kršitve pravnega pravila, katerega namen je podelitev pravic posameznikom. V zvezi s tem pogojem je odločilno merilo za to, da se šteje, da je kršitev prava Skupnosti dovolj resna, da institucija Skupnosti očitno in hudo prekorači meje diskrecijske pravice. Če je diskrecijska pravica te institucije znatno omejena ali če je celo ni, potem lahko za dovolj resno kršitev zadošča navadna kršitev prava Skupnosti (sodba z dne 19. aprila 2007 v zadevi Holcim (Nemčija) proti Komisiji, C-282/05 P, ZOdl., str. I-2941, točka 47 in navedena sodna praksa).

¹⁶¹ V obravnavanem primeru ureditev, ki jo je Sodišče izoblikovalo na področju nepogodbene odgovornosti Skupnosti, upošteva zapletenost položajev, ki jih je treba urediti (zgoraj navedena sodba Holcim (Nemčija) proti Komisiji, točka 50 in navedena sodna praksa).

¹⁶² V zadevnem primeru se ne izpodbija, da je nezakonitost, ki se uveljavlja, podana s kršitvijo pravila – kot je pravilno razsodilo Sodišče prve stopnje v točkah od 145 do 151 izpodbijane sodbe – katerega namen je podelitev pravic posameznikom, namreč člena 18(3) Uredbe, ki določa uporabo načela spoštovanja pravice do obrambe.

¹⁶³ Glede tega je treba najprej poudariti, da je obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah temeljni dokument za uresničevanje tega načela.

164 Za zagotovitev učinkovitega nadzora pravice do obrambe ta dokument opredeljuje predmet upravnega postopka, ki ga uvede Komisija, in tako preprečuje, da bi se ta sklicevala na druge očitke v odločbi, s katero se konča postopek (zgoraj navedena sodba Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impali, točka 63).

165 Zato člen 18(3) Uredbe določa, da se mora Komisija, če med postopkom temeljitega preizkusa po obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah ugotovi, da težava v zvezi s konkurenco, ki bi lahko vodila do razglasitve nezdržljivosti, ni bila ali ni bila zadosti navedena v tem obvestilu, bodisi odreči temu očitku v fazi končne odločitve bodisi omogočiti zadevnim podjetjem, da ji predložijo vsa stališča o vsebini in da predlagajo koristne popravne ukrepe.

166 Nato je treba navesti, da je obveznost Komisije, da zadosti jasno in natančno oblikuje očitek v zvezi z opiranjem – kot priznava ta institucija – odraz zgolj uporabe upoštevanih postopkovnih pravil, tako da je bilo polje proste presoje glede pravice družbe Schneider do izjave bistveno zoženo ali celo neobstoječe.

167 Obravnavani del razloga temelji, prvič, na očitku Sodišču prve stopnje, da ni upoštevalo zapletenosti položaja, ki ga je treba urediti, da se izključi obstoj dovolj resne kršitve.

168 Ta del tako temelji na predpostavki, s katero se izpodbija presoja iz točke 155 izpodbijane sodbe, da uvrstitev očitka v zvezi z opiranjem v obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah z dne 3. avgusta 2001 ni bila „posebno tehnično težavna“, kar je presoja, za katero je pristojno Sodišče prve stopnje.

169 Glede trditve o izkrivljanja dokazov je bilo v točki 133 te sodbe že razsojeno, da ni utemeljena v delu, ki se nanaša na zadevno presojo.

170 V teh okoliščinah argumenta Komisije o zapletenosti položaja, ki ga je treba urediti, na katerega se sklicuje kot dokaz pravno nepravilne opredelitve, ni mogoče sprejeti.

171 Prvi del drugega razloga temelji, drugič, na očitku, ki je v bistvu usmerjen proti Sodišču prve stopnje, da je ravnanje Komisije opredelilo kot dovolj resno kršitev, čeprav naj bi se družba Schneider, ker je po priglasitvi koncentracije minimalizirala vpliv problematike opiranja, zavedala te težave v zvezi s konkurenco, kar naj bi zmanjšalo teže storjene postopkovne napake.

172 Vendar tudi če je po priglasitvi koncentracije družba Schneider dejansko preventivno zagotovila Komisiji, da navedena koncentracija ne bo povzročala problemov opiranja, nezadostno jasna in natančna navedba očitka glede tega v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah podjetju še zdaleč ni omogočila, da bi se zavedalo tveganja razglasitve nezdržljivosti, temveč ga je, prav nasprotno, utrdila v njegovem mnenju in ga ob pripravi njegovih stališč oddaljila od tega, da bi podalo dodatno obrazložitev in/ali predlagalo ustrezne ukrepe.

173 Iz navedenega je razvidno, da Sodišče prve stopnje ni pravno nepravilno opredelilo dejstev, ko je ugotovilo, da je šlo za dovolj resno kršitev, pri čemer pa na eni strani ni upoštevalo obstoja zapletenosti položaja, ki ga je treba urediti, na drugi strani pa ni upoštevalo tega, da se je družba Schneider morda zavedala tveganja, s katerim je bila obremenjena koncentracija zaradi problema opiranja.

174 Iz tega je mogoče skleniti, da je treba prvi del drugega razloga zavrni po vsebini, ne da bi bilo treba odločiti o njegovi dopustnosti.

b) Drugi del razloga: kršitev obveznosti obrazložitve

175 Kot je razvidno iz točke 135 te sodbe, obveznost obrazložitve Sodišču prve stopnje ne nalaga, naj poda izčrpne odgovore na vse argumente strank postopka, saj zadostuje, da obrazložitev, celo implicitna, zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, zakaj to ni sprejelo njihovih zahtev, Sodišču pa omogoča izvajanje nadzora.

176 V izpodbijani sodbi je Sodišče prve stopnje za obrazložitev svoje ugotovitve o obstoju dovolj resne kršitve najprej v točkah od 145 do 150 poudarilo pomen obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah glede izvrševanja pravice do obrambe s tem, da se je sklicevalo na več precedensov sodne prakse.

177 Tako je iz tega razvidno, da:

- „[na podlagi] člena 18(3) Uredbe temelji odločba Komisije o nezdržljivosti le na ugovorih, o katerih so lahko stranke predstavile stališča“;
- „[mora biti] podjetjem, ki so stranke koncentracije na ravni Skupnosti [...], kot naslovnikom odločb javnega organa, ki občutno vplivajo na njihove interese, omogočeno, da učinkovito predstavijo stališča ter da so v ta namen jasno in pravočasno obveščena o bistvenih ugovorih, ki jih ima Komisija zoper njihove

priglašene koncentracije (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 23. oktobra 1974 v zadevi *Transocean Marine Paint proti Komisiji*, 17/74, Recueil, str. 1063, točka 15, in Sodišča prve stopnje z dne 4. marca 1999, *Assicurazioni Generali in Unicredito proti Komisiji*, T-87/96, Recueil, str. II-203, točka 88)“;

- „[je] obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah [...] glede na to zelo pomembno, ker je namenjeno posebej za to, da omogoči zadevnemu podjetju, da se odzove na pomisleke, ki jih je izrazila institucija, ki regulira konkurenco, prvič, tako da predstavi svoje stališče v zvezi s tem, in drugič, da načrtuje predložitev ukrepov Komisiji, katerih namen je odprava negativnega vpliva priglašene koncentracije“;

- „[t]o jamstvo, ki je del temeljnih jamstev in je v upravnih postopkih zagotovljeno s pravnim redom Skupnosti, je posebej pomembno za nadzor koncentracij podjetij (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi *Technische Universität München*, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14)“.

¹⁷⁸ V točki 152 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje nato napotilo na sodbo *Schneider I* glede presoje posledic napačnega oblikovanja besedila obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah za izvrševanje pravice do obrambe.

179 Tako se opira na ugotovitve iz točk 445, 453 in naslednjih sodbe Schneider I, namreč, da:

- v obvestilu ni bilo zadosti jasno in natančno obravnavan očitek v zvezi z opiranjem;

- v splošnem sklepu tega obvestila ni bilo pojasnjeno nikakršno opiranje;

- je bila z navedenim obvestilom družbi Schneider odvzeta možnost, da bi učinkovito po temelju izpodbijala tezo Komisije in da bi učinkovito in pravočasno uveljavljala predloge popravnih ukrepov.

180 Na podlagi zadnjih elementov je v bistvu v točki 152 izpodbijane sodbe, katere besedilo je povzeto v točki 112 te sodbe, prišlo do odločilnega sklepa, da družbi Schneider ni bilo omogočeno, da bi se zavedala, da bi problem opiranja lahko povzročil razglasitev nezdržljivosti priglašene koncentracije.

181 V točki 153 izpodbijane sodbe je navedlo škodljivo posledico tega položaja, s tem da je nato poudarilo, da popravni ukrepi, ki jih je predlagala družba Schneider, niso bili objektivno primerni za rešitev posebnega problema opiranja na zadevne francoske sektorske trge.

182 Nazadnje je Sodišče prve stopnje v točki 155 iste sodbe, v kateri v bistvu razlikuje med popolno vsebinsko analizo težave v zvezi s konkurenco in navedbo te težave, za ugotovitev, da zgolj navedba ni pomenila posebne tehnične težave, natančneje preskusilo pogoj opredelitve dovolj resne kršitve glede vprašanja, ali obstaja zapleten položaj, ki ga je treba urediti.

183 Treba je potrditi, da je z vsemi temi ugotovitvami Sodišče prve stopnje:

- omogočilo Komisiji, da se seznanila z razlogi, zakaj je menila, da je šlo za dovolj resno kršitev, in Sodišču, da opravi nadzor nad to pravno opredelitvijo;

- je tožeči stranki neposredno in posredno odgovorilo na argumente, ki jih je uveljavljala.

184 Iz tega je razvidno, da je treba drugi del drugega razloga zavrniti.

185 Zato je treba drugi razlog zavrniti v celoti.

C – Tretji razlog: Sodišče prve stopnje je potrdilo obstoj neposredne vzročne zveze med napako Komisije in škodo, ki je nastala družbi Schneider zaradi znižanja odobrene prodajne cene družbe Legrand, s čimer je ravnalo nepravilno

1. Trditve strank

¹⁸⁶ Tretji razveljavitveni razlog glede izpodbijane sodbe je izražen v petih delih; Sodišče prve stopnje je, ker je potrdilo obstoj neposredne vzročne zveze med napako Komisije in škodo, ki je nastala družbi Schneider zaradi znižanja prodajne cene družbe Legrand, odobrene v zameno za odložitev dejanske izvedbe prodaje, ki je bila dogovorjena 26. julija 2002, na 10. december 2002:

- zmotno ugotovilo dejansko stanje, ker je razsodilo, prvič, da je bila družba Schneider prisiljena v pogajanja o ponovni prodaji in prodajni ceni družbe Legrand 26. julija 2002, drugič, da je bil datum odložitve na 10. december 2002, dogovorjen za dejansko prodajo, dovolj oddaljen od predvidene razglasitve sodbe Schneider I, da bi družbi Schneider omogočil, da si zagotovi možnost, da Komisija ponovno preuči koncentracijo s predstavitvijo novih popravilnih ukrepov, in, tretjič, da je obstajala vzročna zveza med dovolj resno kršitvijo in znižanjem prodajne cene, ki jo zatrjuje družba;

- izkrivilo tudi dokaze, da je odločilo o teh treh točkah;

- pravno nepravilno opredelilo dejstva;

- kontradiktorno obrazložilo analizo, vsebovano v točkah od 260 do 286 iste sodbe, zaradi katere je Sodišče prve stopnje prej izključilo dovolj tesno vzročno zvezo med napako Komisije in celotno izgubo vrednosti zadevnega premoženja med dnem, ko ga je družba Schneider kupila, in njegovo poznejšo prodajo;

- zmotno ugotovilo dejansko stanje in zmotno uporabilo pravo, saj je razsodilo, da družba Schneider ni prispevala k nastanku celotne škode, čeprav bi bilo treba ugotoviti drugače, ker se je, prvič, družba Schneider lahko seznanila s težavami v zvezi s konkurenco, ki so bili nujno posledica položaja opiranja, ki je nastal s koncentracijo, ker je, drugič, umaknila predlog za odložitev izvršitve odločbe o razdružitvi in pozneje ni vložila predloga za izdajo začasne odredbe v zvezi z obveznostjo prodaje družbe Legrand in ker se je, tretjič, odločila, da bo družbo Legrand prodala na datum, na katerega ni bila zavezana s tako obveznostjo.

187 V utemeljitev tretjega razloga Komisija zlasti navaja, da družbi Schneider po sodbah Schneider I in Schneider II ter zlasti razglasitvi ničnosti odločbe o razdružitvi, ki je izhajala iz tega, 10. decembra 2002 ni bilo treba prodati družbe, kar je „pogoj *sine qua non* za nastanek zadevne škode“.

188 Družba Schneider navaja, da prvi trije deli razloga niso dopustni, ker so vodili do ugotovitev dejstev, ki so navedene v izpodbijani odločbi. Zatrjuje, da je nedopusten tudi peti del razloga v delu, v katerem je argumentacija, ki jo vsebuje, v njem navedena prvič v tej fazi postopka.

189 Dalje trdi, da argumenti, navedeni v okviru tretjega razloga, niso utemeljeni oziroma niso upoštevni.

2. Presoja Sodišča

¹⁹⁰ Najprej je treba preizkusiti tretji in peti del razloga v delih, ki se nanašajo na učinke dejanske prodaje družbe Legrand, ki se je opravila 10. decembra 2002.

a) Dopustnost

¹⁹¹ Treba je spomniti, da če Sodišče prve stopnje ugotovi ali presodi dejstva, je Sodišče pristojno, da na podlagi člena 225 ES izvaja nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in pravnimi posledicami, ki jih je iz njih izpeljalo Sodišče prve stopnje (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impali, točka 29, in sodbo z dne 19. marca 2009 v zadevi Archer Daniels Midland proti Komisiji, C-510/06 P, ZOdl., str. I-1843, točka 105).

¹⁹² Na področju nepogodbene odgovornosti Skupnosti je vprašanje obstoja vzročne zveze med dejstvom, ki je bilo povod, in škodo, ki je pogoj za uveljavljanje te odgovornosti, pravno vprašanje, ki je zato podrejeno nadzoru Sodišča.

¹⁹³ V teh okoliščinah je tretji del obravnavanega razloga dopusten v delu, ki se nanaša prav na nadzor pravne opredelitve dejstev, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje, da bi potrdilo obstoj neposredne vzročne zveze med napako Komisije in škodo, ki jo zatrjuje družba Schneider, in v delu, v katerem se – kot je bil izkazano zgoraj – ta nadzor lahko v obravnavanem primeru opravi brez poseganja v že navedene ugotovitve in presojo.

194 Poleg tega je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami družbe Schneider argument, vsebovan v petem delu, da se je družba Schneider odločila za prodajo družbe Legrand na datum, na katerega ni bila zavezana s tako obveznostjo, v fazi pritožbe ni bil naveden prvič.

195 Komisija je namreč v dupliki, ki jo je vložila na prvi stopnji, ko je izpodbijala obstoj vzročne zveze, izrecno navedla, da:

- zaradi odločbe Komisije o ponovnem začetku postopka temeljitega preizkusa po sodbah Schneider I in Schneider II prodaja nikakor ni bila neizogibna;

- v ničemer družbi Schneider ni naložila, naj proda svoje delnice, dokler je ta imela možnost uporabiti določilo o odpovedi, ki jo je izpogajala za primer, da ne bi opravila prodaje;

- je zaradi svoje odločitve, da ne predlaga popravilnih ukrepov, ki bi bili primerni za odpravo problemov, ki jih je povzročila koncentracija v Franciji, družba Schneider sklenila opraviti prodajo družbe Legrand, ne pa zaradi kakršnega koli napačnega akta Komisije.

196 V teh okoliščinah je peti del razloga dopusten v delu, ki vsebuje argument, da se je družba Schneider odločila za prodajo družbe Legrand na datum, na katerega ni bila zavezana s tako obveznostjo.

b) Utemeljenost

¹⁹⁷ V točki 303 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje navedlo, da je v njegovi pristojnosti preučitev, ali je bila posledica nezakonnosti v negativni odločbi zmanjšanje vrednosti, na katero je bilo v prodajni pogodbi ocenjeno premoženje, ki ga je imela družba Schneider v kapitalu družbe Legrand.

¹⁹⁸ V točkah 315 in 316 iste sodbe je ugotovilo, da:

- je treba šteti, da je bila kršitev pravice do obrambe iz negativne odločbe v dovolj neposredni vzročni zvezi z odložitvijo roka, določenega v prodajni pogodbi, za dejansko prodajo družbe Legrand do 10. decembra 2002, ker je bila ta odložitev nujna, da je bilo družbi Schneider omogočeno učinkovito izvajanje pravice, ki pripada vsem posameznikom, da pridobijo zakonito odločbo, s katero je odločeno o združljivosti pravilno priglašene koncentracije s skupnim trgom, in da se eventualno lahko izjavijo v postopku, ki jim daje zahtevane garancije;

- je treba zato resno kršitev prava Skupnosti, ki jo je ugotovilo, zaradi dovolj neposredne vzročne zveze šteti za povezano tudi s škodo, ki je nastala družbi Schneider zaradi znižanja prodajne cene družbe Legrand, ki je neločljivo povezana z odložitvijo dejanske prodaje.

199 Da bi Sodišče prve stopnje prišlo do teh ugotovitev, se je v točkah od 304 do 312 izpodbijane sodbe v bistvenem oprlo na te elemente:

- dolžnost pogajanj zaradi prodaje družbe Legrand in sklenitev prodajne pogodbe, ki se je zgodila 26. julija 2002, sta neposredno izvirali iz negativne odločbe, ki je kljub nezakonnosti imela popolno pravno veljavnost do razglasitve njene ničnosti 22. oktobra 2002 s sodbo Schneider I;

- družba Schneider je zaradi te odločbe morala začeti in končati pogajanja za prodajo še pred razglasitvijo sodbe, s katero je bilo odločeno o njeni ničnostni tožbi;

- družba Schneider je morala zaradi negativne odločbe sočasno določiti prodajno ceno v aktu, sklenjenem 26. julija 2002, in si zagotoviti možnost odloga dejanske prodaje do 10. decembra 2002;

- ta datum je bil dovolj oddaljen od predvidene razglasitve sodbe Schneider I, da bi družbi Schneider hkrati omogočil, da ob morebitni zavrnitvi svoje ničnostne tožbe pridobi potrditev o zakonitosti negativne odločbe ali pa da si v nasprotnem primeru zagotovi možnost, da Komisija ponovno preuči koncentracijo s predstavitvijo novih popravilnih ukrepov, v upanju na končne odločbo, s katero bo zakonito odločeno o združljivosti koncentracije s skupnim trgom;

- ta obveznost v zvezi z odložitvijo dejanske prodaje je družbo Schneider nujno vodila do tega, da je pridobitelju odobrila znižanje cene glede na ceno, ki bi jo dosegla pri definitivni prodaji, ki bi bila opravljena, če ne bi bila izdana negativna odločba;

- odložitev dejanske prodaje na 10. december 2002 je zajemala odobritev plačila za tveganje pridobitelju v zvezi z razvrednotenjem premoženja družbe Legrand, pa čeprav le zaradi možnosti neugodnega nihanja tečajev vrednostnih papirjev med dnem podpisa prodajne pogodbe in zadnjim rokom za dejansko prodajo, ki je bil dogovorjen med strankama pogodbe.

200 Treba je ugotoviti, da je 26. julija 2002, ko je družba Schneider s konzorcijem Wendel-KKR sklenila pogodbo o prodaji družbe Legrand, v skladu s katero bi se ta prodaja morala opraviti najpozneje 10. decembra istega leta, razen če bi družba Schneider izkoristila možnost odpovedi, ki je bila določena v njeno korist za plačilo 180 milijonov EUR nadomestila za odpoved, družba Schneider morala začeti postopek prodaje za izvršitev določbe o razdružitvi.

201 Vseeno je treba navesti, da je na eni strani 26. julija 2002, po postopku za izdajo začasne odredbe, ki ga je začela družba Schneider, vendar nato umaknila predlog za izdajo začasne odredbe, Komisija podaljšala rok za razdružitve, prvotno določen do 5. novembra 2002, do 5. februarja 2003, in da je na drugi strani Sodišče prve stopnje, ki je ugodilo predlogu za odločanje po hitrem postopku, razglasilo ničnost negativne odločbe s sodbo Schneider I 22. oktobra 2002, kar je bilo pred datumom, določenim v pogodbi za izvedbo prodaje.

202 V teh okoliščinah se je družba Schneider odločila, da ne bo izkoristila možnost odpovedi v roku, ki se je iztekel 5. decembra 2002, in da bo tako pustila, da bo prodaja postala učinkovita 10. decembra 2002.

203 Iz spisa je razvidno, da je to odločbo v bistvu sprejela na podlagi bojazni, da v okviru ponovnega postopka temeljitega preizkusa niti po predlaganih popravnihih ukrepih ne bo pridobila odločbe o združljivosti koncentracije, čeprav:

- je tveganje odločbe o nezdržljivosti s skupnim trgom značilno za vse postopke nadzora, bodisi od samega začetka bodisi po razglasitvi ničnosti prve odločbe o nezdržljivosti v okviru ponovnega upravnega postopka;

- odločba o nezdržljivosti ostane vsekakor podrejena nadzoru sodišča Skupnosti.

²⁰⁴ Logična pravna posledica razglasitve ničnosti negativne odločbe in odločbe o razdružitvi bi bila, da bi družba Schneider sodelovala pri ponovnem postopku temeljitega preizkusa do njegovega konca, ko bi bila – kot je v bistvu zatrjevala Komisija v pritožbi – sprejeta ena od teh odločitev:

- bodisi odločba o združljivosti koncentracije s skupnim trgom; v tem primeru družba Schneider ne bi bila dolžna prodati družbe Legrand in torej ne bi trpela posledic znižane cene;

- bodisi bi bili na novo sprejeti odločba o nezdržljivosti in odločba o razdružitvi; v tem primeru bi bila prodaja zakonska posledica ugotovljene nezdržljivosti, in torej ne razlog za popravljivo škodo, saj taka prodaja spada k tveganju, ki ga običajno nase prevzame podjetje, ki izkoristi možnost iz člena 7(3) Uredbe, da izvede koncentracijo prek javne ponudbe za zamenjavo vrednostnih papirjev pred odločbo Komisije o tej koncentraciji.

205 Tako se zdi, da Sodišče prve stopnje ni izpeljalo posledic iz lastnih ugotovitev in ni pravno pravilno opredelilo dejstev, ker je neposreden razlog za škodo bila odločitev družbe Schneider – ki ji ni bila vsiljena v okviru postopka prodaje, ki se je začel v zgoraj navedenih okoliščinah – da pusti, da bo prodaja družbe Legrand postala učinkovita 10. decembra 2002.

206 Te ugotovitve ne omaja to, da je bila družba Schneider pri odločanju izpostavljena tveganju, da bi morala plačati kazen 180 milijonov EUR. Tako tveganje je namreč izhajalo iz prodajne pogodbe, ki je bila sklenjena v zgoraj navedenih okoliščinah in jo je sklenilo to podjetje.

207 Nazadnje je treba sprejeti tretji razlog, ne da bi bilo treba presoјati preostali del tretjega in petega dela niti njegov prvi, drugi in četrti del.

208 Iz zgornjega je razvidno, da je treba, ne da bi bilo treba presoјati četrti in peti razlog, ki se nanašata na to, kako je Sodišče prve stopnje opredelilo postavko škode, ki je družba Schneider ni uveljavljala, oziroma zamudne obresti, ki tečejo od 10. decembra 2002 od domnevnega znižanja prodajne cene, razveljaviti izpodbijano sodbo v delu, v katerem:

- je z njo Skupnosti naloženo povračilo dveh tretjin škode, ki jo uveljavlja družba Schneider, v znesku znižanja prodajne cene družbe Legrand, ki jo je morala odobriti kupcu kot nasprotno dajatev za odlog zapadlosti dejanske prodaje družbe do 10. decembra 2002;

- je v njej odrejena izdelava izvedenskega mnenja za oceno te postavke škode;

– so v njej prisojene obresti od prisojene ji odškodnine.

209 V preostalem je treba pritožbo zavrniti.

VII – Posledice delne razveljavitve izpodbijane sodbe

210 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča, Sodišče razveljavi odločitev Sodišča prve stopnje, če je pritožba utemeljena. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Sodišču prve stopnje.

211 V obravnavani zadevi stanje postopka dovoljuje odločanje o odškodninskem zahtevku, ki ga uveljavlja družba Schneider.

A – Škoda, ki jo pomenijo stroški, ki jih je imela družba Schneider zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije

212 Z izpodbijano sodbo je bilo Skupnosti naloženo plačilo odškodnine za škodo, ki jo pomenijo stroški, ki jih je imela družba Schneider zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije, ki je bil izveden po izreku sodb Schneider I in Schneider II.

- 213 Pritožbeni razlogi Komisije, usmerjeni proti tej odločitvi, so bili zavrjnjeni.
- 214 Zato je treba plačati zadevno odškodnino.
- 215 V odškodninskem zahtevku je družba Schneider uveljavljala dodatne stroške v skupnem znesku 2.107.619,18 EUR, ki so nastali v glavnem zaradi sodelovanja pravnih, ekonomskih in bančnih strokovnjakov.
- 216 Kot je bilo razsojeno v točki 320 izpodbijane sodbe, za določitev zneska, do katerega mora Skupnost družbi Schneider plačati odškodnino, bo treba od vseh teh stroškov odbiti:
- vse stroške, ki jih je imela družba Schneider v zadevah T-310/01, T-77/02 in T-77/02 R;
 - stroške posvetovanja s pravnimi, finančnimi in bančnimi svetovalci ter druge upravne stroške, ki so nastali zaradi izvedbe razdružitve v skladu z načini, ki jih je določila Komisija;
 - stroške, ki so družbi Schneider nujno nastali zaradi popravnih ukrepov glede opiranja, ki jih je vsekakor morala predlagati pred sprejetjem negativne odločbe, če bi bila ta sprejeta ob upoštevanju njene pravice do obrambe.

217 Stranki bosta v roku treh mesecev od razglasitve te sodbe sporočili Sodišču znesek te postavke škode, ki bo izračunan sporazumno v skladu s pogoji izračuna, ki so navedeni v prejšnji točki, ali pa bosta Sodišču v istem roku predložili svoje predloge v zvezi z zneskom škode.

B – Škoda, ki ustreza znižanju prodajne cene družbe Legrand in jo je odobrila družba Schneider

218 Z izpodbijano sodbo je bilo Skupnosti naloženo povračilo dveh tretjin škode, ki jo pomeni znižanje prodajne cene družbe Legrand, ki jo je družba Schneider odobrila kupcu kot nasprotno dajatev za odlog zapadlosti dejanske prodaje do 10. decembra 2002. Poleg tega je bila odrejena izdelava izvedenskega mnenja za oceno te škode in prisojene so ji bile obresti od prisojene ji odškodnine.

219 Ti deli odločbe so bili razveljavljeni na podlagi pritožbe Komisije.

220 Torej je treba ponovno odločiti o zahtevku družbe Schneider, ki se nanaša na zadevno škodo.

221 Ob upoštevanju obrazložitve, ki je pripeljala do delne razveljavitve izpodbijane sodbe, je treba ugotoviti, da ni neposredne vzročne zveze med znižanjem sporne cene in nezakonnostjo negativne odločbe Komisije.

- 222 Neposreden razlog za zatrjevano škodo je namreč odločitev družbe Schneider, ki ji ni bila vsiljena, da pusti, da bo prodaja družbe Legrand postala učinkovita 10. decembra 2002.
- 223 Zato je treba tožbo družbe Schneider zavrniti v delu, ki se nanaša na plačilo odškodnine za to škodo in obresti.

VIII – Stroški

- 224 V skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika Sodišča, če je pritožba utemeljena in če Sodišče samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških.
- 225 V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.
- 226 Komisija je predlagala, naj se družbi Schneider naloži plačilo stroškov, povezanih s postopkom na prvi stopnji.
- 227 Ker družba Schneider glede obravnavane sodbe v pretežnem delu ni uspela, ji je treba poleg plačila lastnih stroškov, povezanih s postopkom na prvi stopnji in tem postopkom, naložiti plačilo dveh tretjin stroškov, ki jih je v okviru tega postopka priglasila Komisija.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 11. julija 2007 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-351/03) se razveljavi v delu, v katerem je:

- Evropski skupnosti naložilo povračilo dveh tretjin škode, ki jo uveljavlja družba Schneider Electric SA, v znesku znižanja prodajne cene družbe Legrand SA, ki jo je morala odobriti kupcu kot nasprotno dajatev za odlog zapadlosti dejanske prodaje družbe do 10. decembra 2002;

- odredilo izdelavo izvedenskega mnenja za oceno te postavke škode;

- odobrilo obresti od prisojene ji odškodnine.

2. V preostalem se pritožba zavrne.

3. Stranki bosta v roku treh mesecev od razglasitve te sodbe sporočili Sodišču Evropskih skupnosti oceno škode, ki jo pomenijo stroški, ki jih je imela družba Schneider Electric SA zaradi udeležbe pri ponovljenem postopku nadzora koncentracije, ki je bil izveden po izreku sodb Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-310/01 in T-77/02), in bo izračunana sporazumno v skladu s pogoji izračuna, navedenimi v točki 216 te sodbe.

4. Če tak sporazum ne bo dosežen, bosta stranki Sodišču Evropskih skupnosti v istem roku sporočili predloge v zvezi z zneskom škode.
5. V preostalem se pritožba družbe Schneider Electric SA zavrne.
6. Družbi Schneider Electric SA se poleg plačila lastnih stroškov, povezanih s postopkom na prvi stopnji in tem postopkom, naloži plačilo dveh tretjin stroškov, ki jih je v okviru tega postopka priglasila Komisija Evropskih skupnosti.

Podpisi